

Arrest

**nr. 66 060 van 1 september 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VERRELST, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam, nadat zijn asielaanvraag in Polen tot tweemaal toe was afgewezen, op 18 november 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 11 juni 2010 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

1.3. Verzoeker diende op 30 november 2010 een tweede asielaanvraag in.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 28 april 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 29 april 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 25 november 1987 in de Dagestaanse stad Khasavyurt. In de zomer van 2007 ging u officieel aan de slag als taxichauffeur. Op 12 november 2007 huwde u op officiële wijze met M.(...) S.(...) (O.V. 6.128.109). Uw problemen begonnen nadat u op 17 augustus 2007 door de federale ordediensten aangehouden werd tijdens de uitoefening van uw job. Die dag had een klant u betaald om een tas naar zijn vrouw te brengen in de Taturbievstraat. U vertrok vanaf uw standplaats tegenover de 'groene markt', maar werd onderweg klem gereden door 2 auto's. Uit deze wagens sprongen mannen in camouflage-uniformen. Ze dwongen u uit uw taxi te stappen en fouilleerden u. Ze doorzochten ook uw wagen en in de koffer vonden ze de tas die u moest afleveren. Daarin bleken niet enkel vrouwenspullen te zitten, zoals uw klant gezegd had, maar ook een hele hoop geld. U werd verdacht van betrokkenheid bij een ontvoering en werd onmiddellijk gearresteerd. U werd uiteindelijk officieel beschuldigd en in afwachting van uw proces werd u de volgende dag overgebracht naar de gevangenis van Khasavyurt. Uw proces vond plaats op 10 december 2007. U werd die dag niet enkel veroordeeld voor medeplichtigheid aan ontvoering maar eveneens voor medeplichtigheid aan moord. De persoon bij wiens ontvoering u volgens de autoriteiten betrokken was geweest, werd na uw aanhouding immers vermoord. De strafmaat bedroeg uiteindelijk 2 jaar, waarvan u slechts enkele maanden zou uitzitten. Op 2 februari 2008 slaagde uw oom er namelijk in u vrij te kopen tegen een bedrag van ongeveer 7000 dollar. Na uw vrijlating keerde u naar huis terug en hervatte uw werk als taxichauffeur. Maar enkele dagen later kreeg u opnieuw problemen, ditmaal met de personen aan wie het geld in de tas die u vervoerd had, toebehoorde. Op 6 februari 2008 werd u opgebeld door een onbekende, die eiste dat u het geld terug zou geven, zoniet zou uw gezin het met de dood bekopen. U dacht dat het een grapje was van uw vrienden en maakte u verder geen zorgen. Op 10 februari 2008 bleek echter dat het niet om een grap ging. Die dag vroegen drie mannen u hen naar een restaurant buiten de stad te brengen. U aanvaardde de opdracht, maar onderweg plaatste een van hen een pistool tegen uw achterhoofd en dwong u naar een bos net buiten Khasavyurt te rijden. U dacht dat het om een overval ging, maar uw drie belagers eisten dat u binnen de twee weken het geld uit de tas zou terugbetalen. Vervolgens sloegen ze u zo hard in elkaar dat u het bewustzijn verloor en toen u opnieuw bijkwam waren de mannen verdwenen. U stapte in uw auto en reed naar huis. Na dit incident besloot u definitief te vertrekken. U verliet Dagestan uiteindelijk op 2 maart 2008. Samen met uw gezin reisde u vanuit Khasavyurt naar Polen, waar u op 5 maart 2008 een eerste maal asiel aanvraagde. Nadat u in het kader van deze asielaanvraag een negatieve beslissing ontving, vroeg u nog een tweede keer asiel aan bij de Poolse autoriteiten. Maar ook uw tweede asielaanvraag werd in uw nadeel beslist. Op 17 november 2009 kwam u daarom samen met uw gezin met de auto naar België, dat u bereikte op 18 november 2009. Nog diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 11 juni 2010 nam de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, een zogenaamde bijlage 26 quater. U verliet het grondgebied echter niet en vroeg op 30 november 2010 opnieuw asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst verlaten hebt omdat u problemen had met privé-personen, voor wie u als taxichauffeur een opdracht had uitgevoerd, die echter verkeerd afliep. Er dient echter eerst en vooral opgemerkt te worden dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken. Zo kon u de Belgische asielinstanties geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U verklaarde namelijk dat uw problemen ontstonden tijdens de uitoefening van uw job als taxichauffeur (CGVS, p. 10). U oefende deze job uit sinds de zomer van 2007 en beschikte hiervoor over een officiële licentie (CGVS, p. 6 en 10). U kon de Belgische asielinstanties echter geen enkel document voorleggen waaruit blijkt dat u daadwerkelijk officieel als taxichauffeur aan de slag was. Voorts gaf u aan dat u op 17 augustus 2007 door de federale ordediensten aangehouden werd op verdenking van betrokkenheid bij een ontvoering omdat in de koffer van uw taxi een tas gevonden werd met daarin veel geld. Een klant had u die dag gevraagd de tas, die toebehoorde aan zijn vrouw, aan haar terug te bezorgen, wat u tegen betaling ook deed (CGVS, p. 10-11). U slaagde er echter niet in het Commissariaat-generaal enig tastbaar bewijs van uw arrestatie voor te leggen. Verder vertelde u dat u uiteindelijk ook officieel beschuldigd werd en er op 10 december 2007 een proces plaatsvond waarop u omwille van medeplichtigheid aan ontvoering en moord veroordeeld werd tot 2 jaar gevangenisstraf (CGVS, p. 10, 12 en 13). Ook deze verklaringen kon u echter met geen enkel document staven. U stelde tot slot dat u slechts een klein gedeelte van uw straf uitzat, aangezien uw oom, Malik VISAYEV, er op 2 februari 2008 in slaagde u tegen ongeveer 7000 dollar vrij te kopen (CGVS, p. 10 en 13). Ook hiervan kon u geen enkel tastbaar bewijs aanbrengen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd. Daarnaast moet vastgesteld worden dat u onaannemelijk vage verklaringen aflegde met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas. Zo wist u

bijvoorbeeld niet door welke dienst u precies aangehouden werd (CGVS, p. 11) en kon u zich opmerkelijk genoeg ook de familienaam van uw advocate niet herinneren (CGVS, p. 12). Verder zei u meermaals dat u veroordeeld werd wegens medeplichtigheid aan ontvoering en moord (CGVS, p. 12 en 17), al had u merkwaardig genoeg geen idee of er naast u nog andere daders veroordeeld werden (CGVS, p. 12) alsook of de andere daders achteraf gevonden werden (CGVS, p. 17). U wist opvallend genoeg zelfs niet eens wie de persoon was voor wiens ontvoering u veroordeeld werd noch hoe deze persoon achteraf vermoord werd (CGVS, p. 12 en 17), niettemin u ook veroordeeld werd wegens medeplichtigheid aan zijn moord (CGVS, p. 17). Daarnaast haalde u nog aan dat u na uw vrijlating problemen kreeg met de personen aan wie het geld dat in de tas, die uit uw taxi in beslag genomen werd, toebehoorde (CGVS, p. 10 en 14-15). Ze eisten dat u het geld terugbetaalde, al had u geen idee om hoeveel geld het precies ging noch op welke manier u het geld moest terugbezorgen (CGVS, p. 14-15). Daar al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aangetast. Voorts werd er nog een aantal belangrijke tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw eigen verklaringen en die van uw vrouw. Zo verklaarde u dat u tijdens uw proces op 10 december 2007 veroordeeld werd tot 2 jaar gevangenisstraf, maar u uiteindelijk al op 2 februari 2008 vrijkwam omdat uw oom erin geslaagd was u vrij te kopen (CGVS, p. 10 en 12-13). Uw vrouw daarentegen stelde dat u na uw veroordeling nog zes maanden in de gevangenis zat alvorens u vrijkwam (CGVS vrouw, p. 10 en 12). Toen zij met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, antwoordde ze enkel dat ze dacht dat het een half jaar was. Ze vroeg vervolgens nog of een half jaar 6 maanden was, maar zei verder niets meer toen zij hierop een bevestigend antwoord gekregen had (CGVS vrouw, p. 12). Hiermee is deze tegenstrijdigheid dus niet opgeheven. Daarnaast vertelde u dat u in de gevangenis bezoek kreeg van uw moeder, maar uw vrouw niet op bezoek geweest is (CGVS, p. 16). Uw vrouw gaf nochtans aan dat zij er een keer in geslaagd was u in de gevangenis te komen bezoeken (CGVS vrouw, p. 10). Daarnaast zou ze nog verschillende keren geprobeerd hebben om u er op te zoeken, maar zou ze telkens geweigerd zijn (CGVS, p. 10). Toen uw vrouw met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, repliceerde ze enkel dat uw moeder u bezocht (CGVS, p. 12). Dit heft deze tegenstrijdigheid echter niet op. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder in het gedrang. Zelfs indien uw verklaringen geloofwaardig zouden zijn, quod non, dient vastgesteld te worden dat u op geen enkele wijze geprobeerd hebt om uw problemen met de personen aan wie het geld toebehoorde, kenbaar te maken. Zo sloegen deze mensen u op 10 februari 2010 zo hard in elkaar dat u het bewustzijn verloor (CGVS, p. 10), maar heeft u nooit een dokter of een ziekenhuis bezocht om uw verwondingen te laten vaststellen (CGVS, p. 15). U liet ook na uw advocate te raadplegen (CGVS, p. 15) en deed geen aangifte bij de politie (CGVS, p. 15). U voerde wel aan dat u geen klacht indiende bij de politie omdat u niet wist wie uw belagers waren en zij mogelijk tot een of andere overheidsdienst behoorden (CGVS, p. 15). Deze argumentatie is echter niet afdoende, daar u ook geen enkele poging ondernomen hebt om te achterhalen wie uw belagers waren (CGVS, p. 15). Gelet op het zwaarwichtige karakter van internationale bescherming, kan deze vorm van bescherming slechts worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Bijgevolg mag van een asielzoeker verwacht worden dat hij redelijke pogingen onderneemt om bescherming in eigen land te verkrijgen, wat in casu niet het geval was. Indien uw verklaringen geloofwaardig zouden zijn, quod non, moet er tevens op gewezen worden dat u niet aannemelijk maakte dat u in de toekomst eveneens het slachtoffer zou zijn van vervolging of een risico zou lopen op het lijden van ernstige schade. U vertelde immers dat uw belagers u tijdens het incident in het bos 2 weken de tijd gegeven hadden om het geld dat zij terugeisten te verzamelen (CGVS, p. 14). Merkwaardig genoeg is er sindsdien niets meer gebeurd (CGVS, p. 16), ook al verbleef u na dit incident nog 3 weken in Dagestan (CGVS, p. 9, 10 en 14). U gaf wel aan dat u van een ex-collega en vriend vernomen had dat er na uw vertrek, meer bepaald in mei 2010, een man naar uw vroegere werk was langs geweest die naar u op zoek was (CGVS, p. 16). Het feit dat een onbekende man omwille van u naar uw vroegere werk kwam, is evenwel onvoldoende om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concluderen. Te meer omdat u niet eens wist of er na mei 2010 nog iets gebeurd was (CGVS, p. 16), terwijl nochtans redelijkerwijze van u verwacht kon worden dat u hiervan op de hoogte zou zijn aangezien u een week voor uw interview bij het Commissariaat-generaal nog telefonisch contact gehad had met uw moeder (CGVS, p. 5). Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense

origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviséerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De Commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming. De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw binnenlands Russisch paspoort, geboorteakte en huwelijksakte en de geboorteakte van uw vrouw en twee kinderen) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Elk van deze documenten bevat immers louter informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezin, die echter niet betwist worden, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw vrouw, M.(...) S.(...) (O.V. 6.128.109), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/2 tot 48/5, artikel 52, §2, artikel 57/6, tweede lid en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Tegen het argument van de commissaris-generaal dat verzoeker geen tastbare bewijzen voorlegt van de problemen die hij zou hebben gekend, brengt hij op grond van de Proceduregids van het UNHCR in dat de verklaringen van een asielzoeker een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid. Hij wijst erop dat er een gedeelde bewijslast bestaat in die zin dat de asielzoeker geloofwaardige verklaringen moet afleggen en er op het Commissariaat-generaal een zekere onderzoeksplicht rust. Verzoeker citeert tevens uit een nota van het UNHCR over de bewijsvoering en besluit: "Het feit dat verzoeker geen tastbare bewijzen voorlegt, kan dan ook als een argument tegen hem gebruikt worden"(sic). Omtrent zijn vage verklaringen werpt verzoeker op dat het feit dat hij de achternaam van zijn advocate niet kent, niet wil zeggen dat het ongeloofwaardig zou zijn dat hij wordt vervolgd. Verzoeker wijst erop dat hij wel haar voornaam noemde, wat de enige naam is die hij zich herinnert, wat normaal is omdat de procedure reeds vier jaar geleden is en hij bevestigt dat hij de dienst die hem aangehouden heeft niet bij naam kan noemen maar hij wel weet dat ze militaire uniformen droegen. Met betrekking tot de andere verdachten die samen met hem terecht moesten staan

voor de vermeende ontvoering en moord, bevestigt verzoeker dat hij deze nooit bij naam heeft gekend en enkel op de rechtbank te weten kwam dat ook andere mannen dezelfde feiten ten laste werden gelegd. Verzoeker stelt dat hem niet kan verweten worden dat hij door de autoriteiten niet volledig op de hoogte was gebracht van de inhoud van het strafdossier. Hij bevestigt de naam van de persoon die ontvoerd en vermoord werd niet te kennen omdat hij met deze feiten niets te maken had.

Met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheden geeft verzoeker aan dat de tegenstrijdigheid omtrent het moment van zijn vrijlating een loutere vergissing van zijn echtgenote betreft. Beiden hebben ze verklaard dat hij in februari 2008 is vrijgekomen, waardoor zij elkaar in die zin helemaal niet hebben tegengesproken. Over de frequentie van het bezoek van zijn echtgenote in de gevangenis, stelt hij dat hij zich inderdaad vergist heeft toen hij verklaarde dat zijn echtgenote hem nooit is komen bezoeken. Zijn moeder bezocht hem veel vaker, zoals hij naar zijn zeggen ook verklaarde. Volgens verzoeker was deze tegenstrijdigheid niet meer dan een vergetelheid.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij geen klacht heeft neergelegd bij de politie tegen de mannen die hem bedreigden, sloegen en in het bos hebben achtergelaten. Hij had naar zijn zeggen te veel angst nadat deze bedreigingen jegens hem hadden geuit en hij vreesde de betrokkenheid van de politie. Nadat hij ten onrechte werd vastgehouden en veroordeeld op beschuldiging van ontvoering en moord was hij alle vertrouwen kwijt in de Russische autoriteiten wat een begrijpelijke reactie is die hem bezwaarlijk verweten kan worden.

Op basis van zijn verklaringen moet de tegenpartij volgens verzoeker erkennen dat hij aan de op hem rustende bewijslast, die ruimte laat voor 'kleine inconsistenties' over niet doorslaggevende details en geen bewijs vereist die elke vorm van twijfel uitsluit, heeft voldaan en zijn vervolging in Dagestan niet strijdt met algemeen gekende gegevens. Verzoeker acht het besluit dat zijn verklaringen ongeloofwaardig zijn op grond van de in de bestreden beslissing geformuleerde bedenkingen zowel onredelijk als onrechtmatig. De verwerende partij had volgens verzoeker hoogstens twijfel kunnen weerhouden en hem het voordeel van de twijfel moeten toekennen. Verzoeker concludeert dat hij zijn medewerking heeft verleend en dat hij de gegrondheid van zijn vrees aannemelijk heeft gemaakt. Door hem te weigeren miskent de tegenpartij volgens hem de geschonden geachte bepalingen en beginselen.

2.2. De Raad merkt in de eerste plaats op dat in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd vastgesteld dat Polen verantwoordelijk was voor de behandeling van zijn asielaanvraag. Verzoeker besliste echter om geen gevolg te geven aan de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 11 juni 2010 (zie punt 1.2.) en diende meer dan een jaar na zijn binnenkomst op Belgisch grondgebied, die dateert van 18 november 2009, een tweede asielaanvraag in. Uit dit gedrag blijkt dat een snelle en efficiënte behandeling van zijn asielaanvraag voor verzoeker geen prioriteit is en bijgevolg zijn behoefte aan bescherming allesbehalve acuut.

2.3. Met betrekking tot het middel wijst de Raad erop dat verzoeker de schending van artikel 52, §2 van de vreemdelingenwet te dezen niet dienstig kan aanvoeren. De bestreden beslissing werd immers niet genomen op grond van de zogenaamde "*technische*" weigeringsgronden uit dit wetsartikel, zodat het middel, voor zover daarin de schending van voormeld wetsartikel wordt aangevoerd, feitelijke en juridische grondslag mist.

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding de artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partij zich steunt op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486). Derhalve dient het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden behandeld.

2.5. De bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, is gebaseerd op de vaststelling dat verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk kon maken. In de eerste plaats werd opgemerkt dat verzoeker geen enkel tastbaar bewijs kan voorleggen van zijn

beweerde problemen. Verder wordt in de beslissing gewezen op het feit dat verzoeker onaannemelijk vage verklaringen aflegde met betrekking tot belangrijke aspecten van zijn relaas en werden een aantal tegenstrijdigheden vastgesteld na vergelijking van de verklaringen van verzoeker met deze van zijn vrouw. In de beslissing wordt tevens gewezen op het feit dat hij onvoldoende pogingen heeft ondernomen om bescherming in eigen land te verkrijgen. In de beslissing wordt ook gesteld dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij in de toekomst eveneens het slachtoffer zou zijn van vervolging of een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade. Voorts wordt opgemerkt dat de loutere Tsjetsjeense origine in Dagestan niet volstaat voor de erkenning als vluchteling. Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de beslissing op grond van een analyse van de actuele situatie in Dagestan geconcludeerd dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er wordt tenslotte nog gesteld dat de documenten inzake identiteit en burgerlijke staat de beslissing niet kunnen wijzigen en dat ook in het kader van de asielaanvraag van verzoekers vrouw tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire bescherming werd besloten.

2.6. Hoewel verzoeker kan worden bijgetreden waar hij stelt dat verklaringen een voldoende bewijs kunnen vormen van een gegronde vrees voor vervolging, mag van een asielzoeker in het kader van de op hem rustende medewerkingsplicht worden verwacht dat hij bepaalde elementen met stukken kan onderbouwen. Zo verklaarde verzoeker dat hij officieel taxichauffeur was in Dagestan (stuk 6, gehoorverslag CGVS 12/04/2011, p. 6), maar legt hij hiervan geen enkel bewijs neer. Hij verklaarde eveneens dat hij werd beschuldigd, veroordeeld en zelfs een gevangenisstraf (gedeeltelijk) te hebben uitgezeten op grond van medeplichtigheid aan ontvoering (stuk 6, gehoorverslag CGVS 12/04/2011, p. 11-13), maar kan, ondanks het feit dat hij sporadisch contacten onderhoudt met zijn moeder in Khasavyurt (stuk 6, gehoorverslag CGVS 12/04/2011, p. 5), hieromtrent evenmin enig document voorleggen. Er dient gewezen te worden op het feit dat bij het bepalen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging een subjectief en een objectief element in aanmerking genomen moeten worden. Het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging impliceert dat de subjectieve vrees van verzoeker door objectieve elementen wordt gerechtvaardigd. Zoals de bestreden beslissing in casu blijkt vast te stellen, ontbreekt het objectief karakter van de vrees, met name dat verzoeker onvoldoende ernstige elementen heeft aangebracht waaruit kan worden geconcludeerd dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag (RvS 24 mei 2005, nr. 144.818). Zoals hieronder zal blijken toont verzoeker niet aan dat hij geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd. Bijgevolg kan verzoeker niet dienstig aanvoeren dat de commissaris-generaal tekortgeschoten is in de onderzoeksplicht die op hem rust. Verzoeker verduidelijkt bovendien niet welke verifieerbare gegevens hij zou hebben aangereikt waarvan redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de commissaris-generaal deze nader onderzoekt.

2.7. Verzoekers verklaringen kunnen inderdaad een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.8. Er kan redelijkerwijs worden verwacht dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Verzoeker geeft echter geen blijk van een doorleefde kennis van de voorgehouden vervolgingsfeiten. Blijkens de gegevens van het administratief dossier weet verzoeker niet welke dienst hem heeft aangehouden (stuk 6, gehoorverslag CGVS 12/04/2011, p. 11). Verder kent verzoeker de naam van het slachtoffer van de ontvoering niet. Ondanks zijn persoonlijke verschijning op het proces waarbij hij als medeplichtige aan de ontvoering werd veroordeeld, was hij niet op de hoogte van de familienaam van zijn advocate en weet hij niet op grond van welk wetsartikel hij werd

veroordeeld. Verzoeker tast eveneens in het duister omtrent eventuele andere veroordeelden hoewel hij louter medeplichtig was (stuk 6, gehoorverslag CGVS 12/04/2011, p. 12). Hij blijkt evenmin te weten waarom men toestond dat hij werd vrijgekocht noch hoeveel er precies werd betaald (stuk 6, gehoorverslag CGVS 12/04/2011, p. 13). De argumenten die verzoeker in zijn verzoekschrift ter verschoning van zijn gebrekkige kennis aanvoert, kunnen bezwaarlijk worden aanvaard. Verzoeker bevestigt hoofdzakelijk dat hij van al deze gegevens niet op de hoogte is, maar beweert dat het feit dat de procedure reeds 4 jaar geleden plaatsvond de onwetendheid over de familienaam van zijn advocate kan verklaren. Daarnaast werpt verzoeker op dat de autoriteiten hem niet volledig op de hoogte hebben gebracht van de inhoud van het strafdossier. Deze elementen kunnen de onwetendheid van verzoeker over al de voormelde cruciale aspecten van zijn relaas niet verklaren. Daarenboven ontslaat het verzoeker niet van zijn plicht om eventueel via de contacten met zijn moeder verdere informatie over zijn strafzaak op te vragen. Bovendien blijken er tegenstrijdigheden bestaan tussen de verklaringen van verzoeker en deze van zijn echtgenote. Zo verklaarde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken van bij aanvang dat hij ongeveer 6 maanden werd vastgehouden (stuk 11, Vragenlijst, p. 2). Verzoekers echtgenote verklaarde aanvankelijk vreemd genoeg dat haar man niet in de gevangenis had gezeten (stuk 12, Vragenlijst, p. 2). Ter gelegenheid van het gehoor van zijn echtgenote op het Commissariaat-generaal verklaarde deze laatste echter dat verzoeker tussen zijn aanhouding (17 augustus 2007) en zijn proces (10 december 2007) wél in de gevangenis had gezeten (stuk 7, gehoorverslag echtgenote CGVS 12/04/2011, p. 10). Ook over de aanvang van zijn detentie liepen de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote uiteen. Verzoekers echtgenote verklaarde tot tweemaal toe dat hij na de dag van zijn veroordeling een half jaar in de gevangenis had gezeten (stuk 7, gehoorverslag echtgenote CGVS 12/04/2011, p. 10, 12). Verzoeker verklaarde daarentegen dat hij sedert zijn aanhouding tot februari 2008 in de gevangenis verbleef (stuk 6, gehoorverslag CGVS 12/04/2011, p. 12-13). Tevens bleek de echtgenote van verzoeker zich niet te herinneren wanneer haar man was vrijgekomen, zelfs niet in welke maand of welk seizoen dit was (stuk 7, gehoorverslag echtgenote CGVS 12/04/2011, p. 10). Uit de gehoorverslagen blijkt dus niet dat beiden verklaard hebben dat hij in februari 2008 zou zijn vrijgekomen, waardoor verzoekers stelling uit zijn verzoekschrift geenszins kan worden gevolgd. Door verder de tegenstrijdigheid aangaande de bezoeken van zijn vrouw louter te bevestigen, weerlegt hij de vaststellingen van de commissaris-generaal niet. Deze manifeste tegenstrijdigheden betreffen bovendien de beweerde detentie van verzoeker, die een essentieel element van zijn asielaanvraag uitmaakt en mede de rechtstreekse aanleiding vormde voor de vlucht uit zijn land van herkomst, waardoor ze niet als een vergissing kunnen worden afgedaan.

2.9. De Raad wenst tenslotte te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319). Het voordeel van de twijfel moet aan een vluchteling worden toegekend wanneer zijn verhaal waarachtig overkomt en niet in strijd is met algemeen bekende feiten (RvS 4 juli 2002, nr. 108.847). *In casu* werd rechtsgeldig tot de ongeloofwaardigheid van het relaas besloten, waardoor aan verzoeker de gunst van het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend.

2.10. Internationale bescherming kan slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Enerzijds vloeit dit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, dat vereist dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging niet wil inroepen. Anderzijds bepaalt artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vereist is dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade wil stellen. Een asielzoeker moet alle lokaal aanwezige mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij hierop geen beroep deed. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker van de ernstige geweldpleging door zijn belagers geen aangifte heeft gedaan (stuk 6, gehoorverslag CGVS 12/04/2011, p. 15). Door in zijn verzoekschrift zijn angst en zijn gebrek aan vertrouwen in de Russische autoriteiten in de verf te zetten, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in zijn land van herkomst de lokale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput waardoor hij voor de geweldpleging niet in aanmerking komt voor internationale bescherming.

2.11. Verzoeker voert geen middelen aan betreffende de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de hiervoor gedane vaststellingen aangaande zijn asielrelaas toont hij niet aan dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoeker niets inbrengt tegen de beoordeling

door de commissaris-generaal van de actuele situatie in Dagestan op grond van de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd. Derhalve maakt de Raad deze beoordeling tot de zijne.

2.12. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/2 tot 48/5 van de vreemdelingenwet. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Verzoeker toont niet aan dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden noch dat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. Er werd bijgevolg geen schending van het zorgvuldigheids- of het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter,

dhr. A. DE LUYCK,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

F. TAMBORIJN